

NGÔN NGỮ TÌNH YÊU

Đào Sĩ Ngũ

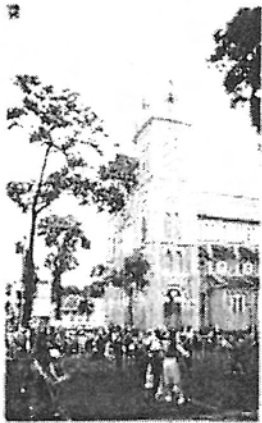
Tôi không nhớ là đã yêu nàng từ lúc nào .... Lựu đạn trí nhớ tồi tàn ... Cái tình yêu mà tôi nghĩ không bao giờ có. Cái niềm phúc mà tôi không nghĩ là Thượng Đế sẽ ban cho những thằng xấu số như tôi (humm ... giống như mối tình Trương Chi Mị Nương ngày xưa). Hạnh phúc quá gần, mà đôi lúc tôi thấy nó quá kiêu sa và không với tới được. Ngày đó tôi thường bảo ... “Yêu nhau đi chiều hôm tối rồi” ... Oi nổi đau dịu dàng (Oh, it hurts ... so good). Như những chuyện tình của nhà văn Mai Thảo, đẹp và tan vỡ. Như những chuyện phim ciné hay của tài tử Tây Alain Delon, chưa xem thì đã biết kết thúc là chàng sẽ chết. ... Ngày xưa tôi yêu những chuyện tình ấy, quá mỏng manh và lồi cuồn, nhưng rồi cũng tan theo bọt bèo ... Đưa em về dưới mưa, nói năng chi cũng thừa.... Bây giờ tôi thực tế hơn, vì có lẽ cuộc sống quá máy móc của nước ngoài, tôi chỉ muốn hạnh phúc, bình an và yêu Nàng mãi mãi....

Tôi nhớ lại ngày xưa yêu Nàng, những ngày xưa thân ái, quá đậm thắm và

mộc mạc ... Tôi viết cho Nàng những lá thư bất chợt, vì tôi không muốn Nàng mong chờ tình của tôi. Vả lại , tôi hay bị lồi cuồn bởi những ma nữ đa tình, cái lồi cuồn kỳ diệu và không cho tôi trở về với cuộc sống thực tế. Nàng bảo tôi là ngày nào Nàng không được thơ tôi là danh dự Nàng bị tổn thương. Phải chi ngày ấy có email như bây giờ thì cuộc sống có lẽ đỡ phức tạp hơn, nhưng thực ra tôi vẫn thích đọc thơ tình trên giấy trắng mực xanh. Tôi nhớ lại ngày ấy khi nhận được thơ Nàng tôi không bao giờ vội vã đọc thơ. Sau khi đi làm về và dùng cơm tối xong, tôi lên giường đắp mền và đọc thơ Nàng, cái thích thú là chỗ đó, buổi tối im lặng, đọc thơ tình và chìm vào giấc mơ ... Nàng buồn và giận, cái tình yêu quá phức tạp và kiêu sa, sau cùng Nàng viết cho tôi một bài học tha thứ ... Đọc xong tôi thấy mình quá yếu đuối, không cẩn thận thì tình yêu sẽ vượt khỏi tầm tay. Tôi bảo thầm ... yêu nhau đi chiều hôm tối rồi ... Thơ Nàng viết quá tình, cái tha thứ của người đàn bà tôi yêu quá cao thượng, tôi rất là ân hận.

Ngày đó tôi còn ở Paris, buồn trong

lòng tôi lang thang ra biển, gió biển mát và đánh thức tôi trở về với thực tế. Một mình đi dạo trên bãi cát, tôi thấy những cặp nhân tình yêu thương nhau như đôi chim, tôi nghe tiếng nhạc đầu dây, đến gần thì tôi mới thấy thiên hạ thổi kèn trên bãi cát ... Những điệu nhạc tình ướm át ... Love me, please love me ... Tiếng kèn Saxo kêu gào thắm thiết như tiếng rên rỉ của một người đàn ông nào đó, tiếng kèn tuyệt vời và nghệ thuật. Tôi ước mình có đủ sức sống để chịu đựng những

tiếng kèn rên rỉ đó. Nhìn thiên hạ thổi kèn trên bãi cát tôi thấy lòng mình đỡ cô đơn, nhạc đệm quá êm dịu..., quyến rũ và ru tôi vào giấc mộng, nhạc hay và đưa tôi vào ảo mộng với những ma nữ đa tình bên Montréal ... Tôi định đến nhờ họ thổi cho một bài nhạc tình, nhưng không đủ can đảm nên bỏ đi về mà lòng vẫn còn ảm ức...

Một năm nào đó tôi có dịp đi qua Australia làm việc cho một hãng về Telecommunication nên tôi đưa Nàng qua bên ấy. Tôi thấy mùa xuân bên Sydney Australia rất đẹp, cái đẹp của thiên nhiên mà tôi không được hưởng khi còn ở Sài Gòn. Người ta thường bảo cảnh buồn thì người có vui bao giờ ... Mùa xuân đối với Nàng như một cuộc sống mới sau những ngày ảm đạm, tuyết rơi. Nàng bảo tôi ... “sau vườn có mấy bông hoa mới nở rất đẹp, sao anh không ra ngắm” ... Tôi mỉm cười ... “ngắm chi. Em là bông hoa đẹp nhất trong đời anh...”. Nàng biết tôi nói những lời chiu chuộng nên đối đáp ...”sao em nói gì cũng không nghe anh

cãi”... Tôi ôm nàng vào lòng âu yếm...”cãi chi, em là hoa hương dương trong lòng anh...”. Cái cách ăn nói lòng vòng và huề vốn như thế mà được việc, các Nàng nào cũng như thế, biết là người khác nói nịnh mình nhưng vẫn thích như vậy hơn là sự thật. Các cụ ngày xưa có nói... Sự thật mất lòng... không bao giờ sai hết.

Trong vòng vài năm nay có một số bạn bè Pký từ nước ngoài về thăm quê hương và gặp lại bao nhiêu bạn bè Pký ngày xưa còn ở lại Việt Nam....Bạn bè gặp nhau tán dóc quá thân mật, cái tình Pký nó quá đậm đà phải không. Tôi nhận được bao nhiêu hình ảnh và tin tức của bạn bè ngày xưa qua email. Tôi đưa Nàng xem những hình ảnh thân mật đó. Nàng bảo tôi...”sao anh không bắt chước bạn bè về Việt Nam kiếm con bồ nhí cho vui vẻ cuộc đời”... Tôi biết Nàng hỏi một cách gượng gạo và không khuyến khích, một giọng nói xót xa nào đó. Tôi chỉ biết mỉm cười để giữ hạnh phúc trong gia đình...”Kiếm chi, em luôn là con bồ nhí trong cuộc đời anh, trẻ mãi không già. Anh chỉ thêm em thôi...”. Nàng biết tôi nói cho qua chuyện nên Nàng bảo...”Em nói gì anh cũng nghe, người ta nói anh sợ vợ thì sao...”. Đàn ông mà sợ vợ thì đâu phải là đàn ông. Các cụ thường nói nhất vợ nhì trời, phải không mấy già Pký.... Tôi ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi bảo với Nàng...”Sợ chi???, sợ vợ đỡ hơn chia đôi tài sản. Anh đâu muốn chia đôi tài sản vì tất cả tài sản của mình hiện giờ là ... của em rồi”....Yêu nhau đi chiều hôm tối rồi...

Nói gì thì nói, Nàng vẫn là người đàn bà tuyệt vời mà tôi yêu thương suốt đời... Định mệnh đã an bài... Tôi vẫn thường hỏi Nàng...” kiếp sau anh lấy em nữa được không...”, rồi tôi hát bài... nếu một mai anh có qua đời... Nàng bảo...” anh mất đi rồi thì em thành goá phụ”... Nàng lo xa quá, tôi bảo nàng nếu tôi có chết sớm vì nhậu XO với anh em Pký thì Nàng cứ việc đi lấy chồng giàu mà sống cho sướng cái thân... Nàng hỏi...” còn nếu em mất sớm thì anh làm sao...”.

Ừ nhỉ, tôi chưa bao giờ dám nghĩ đến chuyện này, cái hạnh phúc ở đó mà trong một phút giây tôi thấy nó mong manh... Tôi vuốt tóc Nàng....”Em đi rồi thì anh thành goá đã, Em mất trước anh ở vậy suốt đời...”. Nàng bảo... Các anh thì chỉ nói cho qua chuyện, vắng mặt vợ thì mất ông nào cũng láo liên... Ừ có lẽ đúng như vậy, vào café Lang Thanh, Dĩ Vãng hay Rù Rì thì tôi thấy mấy thằng bạn tôi ít nói, nhưng những cặp mắt của tụi nó có vẻ làm việc overtime. Ra khỏi quán café chúng bảo không hiểu tại sao mất tao mỗi vì ngồi mấy quán café, chắc có lẽ vì khói thuốc trong tiệm.... Trong quán café nào cũng tối tối mờ mờ ảo ảo, các Cindy Mít đi ra đi vào trông rất là ... ngứa mắt, thế mà tôi vẫn không hiểu tại sao mấy thằng Pký bảo vào đó giết thì giờ. Ở bên Huê Kỳ mà sao chúng nó rảnh quá vậy, tôi tưởng chỉ có ở Sài Gòn mới có thì giờ đi uống café cà pháo. Trong tiệm café Nàng hỏi tôi... “anh uống gì đêm nay”, tôi gật gù... “cho anh xin ly sinh tố Sầu Riêng”... Nàng mỉm cười, cái nụ cười âu yếm và quyến rũ... “thôi để em làm sinh tố Sầu Chung cho hai đứa mình nha”.... Đó là café ở bên Mẽo, còn café ở Sài Gòn bây giờ uống kiểu khác... Tôi nghe nói là ở Sài Gòn bây giờ có cái mode là buổi sáng trước khi đi làm thì mấy thằng Pký vác chim đi uống café. Thiên hạ ra tiệm café khoe chim to và hót hay, ngồi uống café và đọc báo, xong hứng thì về nhà cất chim và đi làm. Lúc sau này các bạn ở Sài Gòn nói là có café phôi, chúng nó thân mật giải thích là tại vì Sài Gòn nắng cực và nóng bức bội cho nên anh em vào quán ngồi phanh ngực uống café cho đỡ nóng.... À thì ra thế.... Như vậy thì Sài Gòn mình rảnh rồi quá, ở nước ngoài làm gì có thời giờ vác chim đi uống café. Tôi nghe nói là anh em Pký bên Nam Cali thỉnh thoảng cuối tuần cũng có chút ít thời giờ đi hái cam vì bên đó là quận Cam (Orange county), bọn nó nói là đi hái cam ở nam Cali cũng là một nghệ thuật. Có đứa thì nói là đi hái vú sữa, tôi vẫn không hiểu vú sữa ở đâu mà hái, không lẽ bọn nó lái xe qua Mexico vì đây là vùng nóng, hy vọng có trồng vú sữa như ở Việt Nam mình.

Nàng thường bảo tôi... đàn bà chúng em có cái giác quan trời cho mà các anh không có.... không hiểu tại sao các anh chỉ thích những cái “ấy”..., các ông tài xế lái xe đồ thì đi đâu cũng có vợ bé và con rơi con rớt... Tôi mỉm cười.... Các cụ mình nói có sai đâu... Trai ham sắc, gái ham tài... xế... Nói cho vui chứ thật ra bao giờ tôi cũng yêu Nàng như thỏ ban đầu, đâu nữ lòng nào ra đường mò mẫm cho nhựa ra tay... Ngay bây giờ tôi vẫn không hiểu cái “ấy” là cái nào, nhưng tôi vẫn không đủ can đảm để hỏi Nàng. Tiếng Việtnam mình phong phú quá, một chữ mà cả ngàn nghĩa, ai hiểu sao thì hiểu, bởi vậy thiên hạ hay cãi nhau vì hiểu lầm ý người khác muốn nói.

Người yêu của tôi thích thơ và nhạc. Nàng bảo ngày còn ở Sài Gòn Nàng thích thơ của TTKH.... Cho đến bây giờ nhiều người vẫn không biết TTKH là ai. Tôi nhớ năm đệ nhị, thầy Việt vẫn có giảng cho chúng tôi nghe vài bài thơ tình lãng mạn của TTKH. Ngay chính thầy cũng không biết TTKH là ai, thầy bảo có một ngày mưa nào đó ở Sài Gòn, một toà soạn nhà báo có được một nàng tóc xoả đem một bài thơ tình vào toà soạn và xin được đăng lên báo... Bài thơ được đăng lên báo với tác giả là TTKH... Cho đến ngày ấy thầy vẫn không hiểu có phải người con gái tóc thề đó là TTKH hay không.... Còn tôi thì chỉ biết thơ thần thoại, chứ tài cán gì mà làm thơ tặng Nàng. Thế rồi tôi cũng tập tành làm thơ (tạm dịch là thùng rỗng kêu to).... Nàng mê thơ của TTKH nên tôi lấy mấy chữ đó xào tới xào lui và ra bút hiệu là KTTN, cũng hai chữ T, một chữ K... Lựu đạn, nghe có vẻ văn nghệ quá.

Ngày tôi còn là sinh viên ở nước ngoài Nàng thường bảo tôi... “Em ước gì mai một anh thành kỹ sư NASA” ... , một giấc mơ quá giản dị của Nàng, tôi bảo thầm trong lòng... “anh là dân ngu da ngăm ngăm đen, bất tài vô tướng thì làm sao học kỹ sư cho được”. Nàng đâu biết ngày xưa ông bà cụ tôi đút lót để xin cho tôi đi du học vì muốn trốn lính chớ đâu phải tài giỏi gì như mấy anh em Pký 64 khác đâu, nếu không trốn

lính thì bây giờ chắc đã... “tổ quốc ghi ơn”. Tôi gật gù... “Ừ thì anh ráng học để thành kỹ sư NASA, anh sẽ đem giàn phóng phi thuyền về bến Ninh Kiều, dựng lên và phóng ra”... Cái giấc mơ quá hãi hùng đối với tôi. May ra tôi về Việt Nam đá gà thì nghe có lý hơn là thành kỹ sư, bác sĩ... Nói đến chữ sĩ, cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao chữ sĩ có một liên hệ mật thiết với các Nàng ... Bác sĩ, Nha sĩ, Dược sĩ, Nhạc sĩ, Lực sĩ, Thạc sĩ, Tiến sĩ. Thi sĩ, Hoạ sĩ, etc... Ngày chúng tôi mới lấy nhau, vợ chồng chúng tôi sắm được chiếc xe cũ hiệu Tô-Yô-Tương, thật là thú vị, hơn hẳn những ngày đi xe đạp “cua” Nàng ở Sài Gòn. Tôi đưa Nàng đi chơi khắp nơi, hạnh phúc thần tiên... Có điều là lúc đó tôi lái xe còn kém nên lúc nào cho xe vào garage thì hai cái bánh xe cũng vẫn còn để bên ngoài. Thét rồi cũng quen, vì nhà cửa chật chội quá, nên tôi cứ đậu xe kiểu đó cho ... thoải mái. Nói mãi mà tôi không nghe, Nàng đập tay vào lưng tôi, cái đánh yêu thế mà lưng tôi bầm. Đêm đó Nàng hối hận nên lấy dầu xấp-xấp-di xoa vào những vết thương đó... Bàn tay năm ngón em vẫn kiêu sa. Nàng xoa dịu dàng êm ái, tôi cảm thấy thoải mái một cách kỳ lạ, dầu gì mà tốt thế, xoa đến đâu là tôi thấy rạo rức đến đó, tôi muốn Nàng cứ tiếp tục mãi không ngừng. Nhưng như các cụ ngày xưa hay nói... cuộc chơi nào rồi cũng chóng tàn. Nàng bảo .. “thôi để em đi vắt nước cam cho anh.... Em mà vắt thì sẽ không còn một giọt”... Tình yêu như vậy thì làm sao từ chối được. Đêm đó Nàng ôm tôi vào lòng và thủ thủ... “sao em thương anh quá xá...”. Tôi tự bảo thầm,, “Thương anh ít thôi em, thương nhiều anh... khổ”. Cái đêm hôm ấy thật là hạnh phúc như ... đưa em tìm động hoa vàng... Thôi thì định mệnh đã an bài...

Qua trường xưa

Thi Mai

Đường bập bênh sao ta lạc đến đây
 Hàng me già xơ xác lá rụng đầy
 Mây tím lợt ngôi trường xưa Petrus Ký
 Ngày bướm bay in hình thiên vạn lý
 Đầu tóc xanh mướt tính chuyện phi phàm
 Xò địa cầu cho vùng đất nước Việt Nam
 Đá quá khứ dựng tương lai bằng hiện tại
 Bờ bể xanh chập chùng mây Nam Hải
 Từng cánh chim bao mơ ước thuở ban đầu
 Chiến chinh rồi nhiều đứa dưới mộ sâu
 Tên còn lại cúi đầu đi làm lữ
 Thăng sớm tối vui chân vào phòng trà ca vũ
 Đệm nhạc sầu cho đỡ buồn đỡ tủi một đời trai
 Trường xưa ơi ta đã nhận cả gót giày
 Những đứa nói lớn ăn to càng già càng im tiếng
 Lầu chót cao có đàn chim sẻ liệng
 Mái trường xưa giờ chỉ cũ thêm thôi
 Làn đạn xuyên qua mấy tấm tường vôi
 Xưa loang lỗ giờ thêm loang lỗ
 Luồn gió qua xạt xào muôn lá đổ
 Ông gác gian cười hếch hạc hỏi thăm tôi
 Thầy ở đâu đã nên công cán chi rồi
 Tim se thắt môi sầu thêm nín lặng
 Trời xé mây sân trường tràn lan nắng
 Dưới hiên trường chầm chậm giáo sư đi
 Thầy ơi con chữa nên danh giá gì
 Con chưa thể vinh qui về thăm Thầy được
 Đàn bướm non tung mình ra cổng trước
 Say miên man bao mong ước thuở ban đầu
 Nhịp sóng đời cuộn cuộn chảy qua mau
 Hai câu đối trước trường xưa còn mãi mãi.

Chú Thích:

Hai câu đối trước trường Petrus Ký là:
 “Khổng Mạnh cương thường tu khắc cốt
 Tây Âu khoa học yểu mình tâm”.

